

Chân Tình

"BIỂN NHỚ"

(Gửi lại em buổi chiều ở biển...)

Sóng lẳng lẳng trườn vào triều cát dài. Em bước dọc bờ biển, đôi mắt đen tròn mơ màng trông về phía trời xa, thỉnh thoảng khuôn mặt thon nhỏ lại hơi ngẩng lên như muốn hít trọn hương biển nồng nàn. Anh đi bên cạnh, thấy buổi chiều sao êm ả lạ.

Bỗng em dừng lại, cúi xuống, loay hoay kiếm tìm gì đó dưới chân mình. Lát sau em ngẩng lên, hí hửng khoe anh...viên sỏi nhỏ. Không kịp chờ anh phản ứng, em vén tóc và ...rất điệu nghệ, bặm môi lấy sức quăng viên sỏi ra phía bờ xa. Tiếng sỏi chạm vào mặt nước vang lên khe khẽ, cùng những vòng tròn lan ra làm xao động những hạt nắng lấp lánh và cả khoảng chiều yên lặng.

Anh bật cười. Trông em trẻ con và ngộ nghĩnh đến lạ. Em khẽ nghiêng đầu, mắt nheo nheo vì nắng:

- Anh cười gì đó ?

- À...thấy có cậu bé dễ thương quá...

- Ồ - em tròn xoe mắt, ngó quanh - thiệt hử - ủa...có anh với em thôi mà, cậu bé nào? ... ơ ...

Dường như em chợt hiểu, bỏ lửng câu nói và má thoáng ửng hồng (không biết vì nắng hay vì e thẹn nữa). Anh nheo mắt:

- Giận rồi à? Coi chừng mất đẹp trai đó Cún.

- Em chẳng dư hơi...!

Anh ráng nhin cười, giơ bàn tay lên vờ tính toán:

- Bớt ngổ ngáo một chút, bớt cà chua một chút, bớt cứng đầu...nhiều chút, biết đâu mai này ông trời xét lại mà cho em có người thương...

- Hử, cà chớn, cứng đầu bẩm sinh. Hồng ai thương cóem thương em được gồi!!

- Cứng đầu thế, nếu anh ...hôn lên trán em 1 cái có mềm được chút nào không nhỉ?

- Ơ...!!

Em thoáng giật mình, ngẩng nhìn anh, nửa như bối rối, nửa như trách cứ. Hẳn vì lời đùa của anh hơi quá đáng? (Ừ, mà không lẽ với em tất cả vẫn chỉ là những lời đùa thôi ư!?). Đôi mắt như ươn ướt của em làm anh lúng túng.

Không gian dường như trầm lại. Anh thở ra nhẹ nhẹ, gượng cười:

- Mai anh đi rồi, Cún có gì muốn nhắn gửi anh thì cứ tự nhiên, kéo không vài ngày sau lại ầm ỨC đến ôm người ..

- Mai anh đi rồi à ? - em chớp mắt như thẳng thốt - Bao lâu ?

- 1 năm.

- Vậy.....nhớ bảo trọng, đừng để cá mập xơi kéo em hết người để hành hạ thì buồn lắm.

- Ồ ...

- Còn nữa, đi xa vậy quên gì thì quên đừng có quên quà cho em là được rồi....

Anh cười. Không biết nụ cười có buồn bằng đôi mắt em không?

Chiều nhạt dần. Hai đứa chẳng nói gì thêm, chẳng một câu nhớ thương, chẳng một lời hứa hẹn. Vậy mà khi con tàu anh rời bến sáng hôm sau, và cả những tháng ngày rất xa xôi sau này, anh vẫn không làm sao quên được buổi chiều cuối' cùng em dạo biển. Chưa bao giờ với anh biển chiều diết da như thế, cũng chưa bao giờ anh thấy mình xốn xang đến vậy. Bước hành trình vẫn còn dài, ngày mai vẫn còn quá mơ hồ, càng mơ hồ hơn nữa khi bên cạnh anh chỉ là sóng biển mênh mông...

Anh đi hơn một tháng, tôi đọc được tùy bút "Biển Nhớ " của anh trên một tập san anh vẫn thường cộng tác. Xúc động, bồi hồi. Làm sao tôi có thể chối bỏ được những nỗi nhớ về anh, và những nỗi buồn không chỉ tình cờ đến. Vâng, tôi nhớ anh day dứt, ngẹn ngào. Nhưng tôi biết anh lãng mạn lắm, đa tình lắm. Ánh nhìn của anh đã làm bao nhiêu người con gái xao xuyến, lời thơ của anh đã làm bao kẻ băng khuâng? Nên mặc những cảm xúc ở lòng mình, tôi không cho phép tôi vượt qua khỏi ranh giới đã vạch sẵn. Tôi chẳng dám yêu anh. Mà tréo ngoe ở chỗ khi tôi biết viện hàng trăm lý do không thể và không nên yêu anh thì sự thật tôi đã yêu anh mất rồi.

Con tàu của anh đang lênh đênh ở đâu, đang dừng chân ở một bên bờ nào? Tôi không được biết. Sóng biển sẽ làm anh da diết nhớ hay bây giờ anh đã quên tuốt tuốt con bé ở cái thành phố mưa ướt dầm dề này? Tôi cũng không được biết. Tôi vốn không yêu thích những gì không rõ ràng mà với anh, tất cả còn ở lại rất cuộc chỉ là những gì mơ hồ, bất định. Tôi với anh là hai kẻ chẳng thể song hành. Tôi nghĩ vậy và an lòng cho rằng tất cả chỉ là thoáng giao động đầu đời, rồi cũng qua.

Anh đi hơn 2 tháng, thành phố tẻ nhạt cũng không giữ được tôi ở lại. Nụ cười tự tin của anh âm thầm lạc vào trong những giấc mơ của tôi. Giấc mơ vượt ra khỏi khuôn khổ đã định. Giấc mơ tìm đến một chân trời mới. Ánh mắt đầy hoài bão của anh thúc hối tôi đi...

Tôi quyết định xa nhà đi học. Cả nhà, chỉ có ba ủng hộ tôi. "Con gái, ba tin con sẽ làm được điều con muốn làm.

Nhớ nghe, bước vào đời đừng bao giờ tự cao cũng đừng để mất lòng tin. Đừng sợ khó khăn, trở ngại, bất cứ chuyện gì cũng phải tận tâm tận sức mà làm. Xa nhà gắng học, à nhớ đứng làm khổ con trai nghe". Tôi cười, ôm ba cảm ơn.

Vậy là tôi đã xa nhà.

Lần đầu tiên sống với những người không phải là người trong gia đình quả thật có nhiều ngỡ ngàng. Tôi như thành một người khác, ý tứ, dè dặt và trưởng thành hơn.

Nơi đây không một người thân thích, chẳng bạn bè...thành phố lại hay mưa, chỉ có biển ...Biển làm cho tôi vơi đi nỗi nhớ nhà cùng những muộn phiền, trần trở. Nên dù thời gian biểu trong ngày chật cứng cỡ nào, tôi vẫn dành vài khoảnh khắc cuối ngày để lang thang dọc bờ biển, lắng nghe những con sóng ầm ì vỗ, hít thở hương biển mặn mà, và băng quơ...ở đâu đó.. vẫn len lỏi những thoáng nhớ về anh.

Bao giờ cũng vậy, trước khi quay về nhà tôi vẫn không quên lượm một viên sỏi nhỏ, không quăng đi mà lại mang cất. Được năm mươi bốn viên...

...Ba tôi mất. Đột ngột như cơn mơ. Thành phố lặng người cùng những đợt mưa ào ạt, tức tưởi tưởng chừng như không bao giờ dứt. Mưa đang khóc dùm tôi có phải? Mưa. Mưa. Mưa. Chỉ mưa và mưa thôi. Mưa chẳng bao giờ buồn như thế. Chẳng bao giờ xót xa như thế. Tôi chấp chới như cánh diều lạc gió.

Sưu tầm